

התרנגולת המנומרת

איציק קיפניס (1896 - 1974)
צייר וו.סוטייב

במשק אחד חיו יחד תרנגול בעל מכנסיים
צהובים ותרנגולת בשמלה מנומרת. הם חיו

אם מצא גרעין שעורה או חיטה מיד קרא לה
"קו-קו-קו, מצאתי, מצאתי!" ולא נקר בו עד
שהתרנגולת לא באה.
באביב התרנגולת יום ביום הטילה ביצה, ובעלת
הבית לקחה אותן.
אבל פעם התחילה התרנגולת לחשוב איך היה
אילו יכלה לדגור ולגדל אפרוחים. ובאותו הזמן
התרנגול במכנסיים צהובים עלה על גדר, הניע
את כנפיו הזהובים וקרא:

בחברות רבה. התרנגול לא התרחק לחצרות
אחרים וימים שלמים בילה רק עם התרנגולת.

בפינת החצר עמד
עץ לבנה זקן. הוא
הקשיב לכל.
התרנגולת שרה
והלבנה אומר "אתן
לך עצה, תרנגולת.
בין ענפים שלי יש
קן ריק. חסידה
בנתה אותו, ואחר
כך עזבה. בקן הזה
תוכלי לדגור
ביצים."
התרנגולת הודתה
ללבנה, הביטה

סביב האם לא מסתכל מישהו, ועפה אל העץ, בין
הענפים הצפופים. היא התיישבה בקן והטילה
ביצה. ומרוב שמחה התחילה להתגאות
"קו-קו-קו! הטלתי ביצה! קו-קו-קו! ביצה! ביצה!"
"כך את שומרת את הסוד שלך" העיר לה הלבנה
הזקן.

קוקוריקו! שמעו העמים!
עננים בשמיים, גשם קרוב!
קוקוריקו! עברו עננים,
גשם עבר, השמש יצאה!
וזו כל המלאכה שלו.

והתרנגולת נרעדה, הרימה לאט רגל ועשתה

צעד אחד. הרימה רגל שניה, חשבה רגע ושוב
נתנה צעד.
הולכת ושרה:

אילו אספתי ביצים,
אספתי ביצים...
אילו דגרתי עליהן,
דגרתי עליהן...

"אין לנו יותר תרנגולת" מתלוננת בעלת הבית.

"חבל עליה" מוסיף בעל הבית.

התרנגולת שמחה שאיש לא יודע איפה היא. והימים עוברים. הלבנה הזקן מספר לה סיפורים. התרנגולת שומעת אבל חושבת רק כמה ישמח התרנגול כשיראה אותה עם להקת ילדים! ופעם אחת.. משהו מצפצף תחתיה! מרוב שמחה נעצרה נשימתה של התרנגולת. ושם שוב משהו צפצף. מצד אחד תחת הכנף, אחר כך מהצד

התרנגולת התביישה. יותר היא כבר לא תעשה כך.

יום אחרי יום הטילה התרנגולת המנומרת ביצה בקן שעל העץ. היא הטילה הרבה ביצים. יושבת על הביצים, דוגרת וחושבת "כמה ישמח

התרנגול כשיראה אותה עם ילדים." בדמדומים התרנגולת יוצאת מהקן כדי לנקר כמה גרעינים, לשתות כמה טיפות טל, וחוזרת לביצים. והתרנגול לא יכול להבין לאן נעלמה התרנגולת. הוא עומד על רגל אחת בפינת החצר ועוצם עין אחת.

הוציאה את האפרוחים מהנפה, הם כולם ביחד
רצו לחצר. ואיך הם צפצפו!
ובעלת הבית האכילה אותם בלחם ונתנה להם
מים בצלחת. למדו, ילדים, איך צריך לנקר, איך
צריך לשתות.
הולכת התרנגולת והילדים שלה סביב. ועל
התרנגול זוהרים המכנסיים הצהובים.

השני.
מישהו בזהירות הכה במקור ונשמע קול שבירה.
זה היה בלילה. ועם שחר הופיעו האפרוחים.
גם הלבנה הזקן לא ישן באותו הלילה. הוא ראה
איך התרנגולת זרקה מהקן את שברי קליפות
הביצים ואיך כיסתה את הצעירים הרטובים
בכנפיה. ובבוקר הם כבר ביקשו לאכול "פי-פי!"
סימן שהגיע זמן לצאת אתם לעולם. ירדה
התרנגולת מהקן והתיישרה על ענף.
"קו-קו-קו, אפרוחים שלי" קראה כאילו רק עכשיו
הרגישה בהם.
בעלת הבית תפסה סולם ונפה גדולה ורצה לעץ
הלבנה. היא ספרה עשרים וארבעה אפרוחים,
קצת מוכי-צהובים, קצת מוכי-לבנים, קצת
מוכי-שחורים.
הקטנים נפנפו בכנפיים ערומות וצפצפו. הדוגרת
קפצה פעם מהעץ, פעם על העץ, פעם על
הסולם, הכתה בכנפיים וקרקרה. והתרנגול
מהתרגשות כמעט ונקר עיניים לבעלת הבית.
אחר כך כולם נכנסו הביתה. וכשבעלת הבית